

TO LIE FOR

Chinouk Thijssen

Leesfragment

Blz 105 t/m 113

Hoofdstuk 15

Shay

We mochten terugkomen als we iets hadden om te laten zien, zei de agent. Dus nu lopen we met z'n vieren opnieuw naar het politiebureau, maar deze keer met onze speelgoedwapens. Dat van Aysegül hebben we stiekem meegenomen toen we in haar slaapkamer waren. Tegen haar vader hebben we gezegd dat we naar foto's wilden kijken. We moesten iets verzinnen om in de buurt te komen van de doos waar de nephamer in lag.

Het was zo raar om op haar kamer te zijn terwijl we wisten dat zij daar nooit meer binnen zou komen. Maar we moeten de waarheid achterhalen. En ik weet zeker dat wij ook in gevaar zijn.

Wat is er toch gebeurd tijdens het vluchten naar de toiletten? Ik kan het niet verwerken dat ik het niet weet, en dat we niks hebben kunnen doen om haar te helpen. Ze moet zo bang zijn geweest.

Wanneer we ons bij de balie melden, krijgen we te horen dat de agent er vandaag niet is.

‘Maar we mochten terugkomen,’ zegt Tatum, en ze houdt de plastic tas voor zich uit, waar onze ‘cadeautjes’ in zitten. ‘We hebben

bewijsmateriaal. Het is belangrijk.'

De vrouw aan de balie zucht. Ze leunt met haar kin op haar linkerhand, en met haar elleboog op het bureau. 'Waar gaat het over?' vraagt ze uiteindelijk.

'De moord op Aysegül Topal. Onze vriendin,' verduidelijk ik. 'Ze is ... omgekomen tijdens een schietpartij in een club.'

De vrouw reageert niet.

'We hebben gisteren alles al verteld,' ga ik verder. 'Nu moeten we echt iets laten zien. Ik denk dat het de zaak verder kan helpen.'

'Welke zaak?'

Het lijkt wel alsof ze een of andere robot is. Ze knippert niet eens met haar ogen. Moet ze niet met pensioen of zo?

'Dat vertel ik net.' Ik rol met mijn ogen.

Gigi zet haar handen op de balie en leunt naar voren, met haar gezicht recht voor dat van de medewerkster. 'Luister, is rechercheur Valk er wel? Hij weet hier meer van en wil ons vast spreken.'

Getyp op het toetsenbord. Nog steeds kijkt de vrouw chagrijnig. 'Hij is vandaag aanwezig,' laat ze met tegenzin weten.

'Kunt u hem dan even roepen?' vraagt Tatum dwingend. 'Het heeft nogal haast, ziet u.' Opnieuw houdt ze de tas omhoog, ook al kun je er niet doorheen kijken en zou hij net zo goed vol met boodschappen kunnen zitten.

Vijf minuten later lopen we achter een kleine, wat oudere man aan. Hij heeft een politiepet op en draagt een broek waar bretels aan vastzitten. Zijn gestreepte overhemd is keurig ingestopt. Hij gaat ons voor naar een deur waar een bordje op hangt. *Rechercheur Valk*, staat erop.

We mogen naar binnen en Tatum en Gigi gaan op de stoelen

zitten tegenover het bureau van de rechercheur. Hij gebaart naar de hoek. Daar staan klapstoelen. Die pak ik voor Maeve en mij.

'Jullie komen naar aanleiding van de schietpartij in Delphine,' begint hij. 'Als ik het goed heb begrepen, waren jullie aanwezig toen het vuur werd geopend en hebben jullie wat vragen.'

'We hebben gisteren een collega van u gesproken,' vertel ik. 'Onze vriendin Aysegül Topal was met ons mee, maar zij heeft de avond niet ... overleefd.' Ik slik de brok in mijn keel weg. Het blijft moeilijk om over haar te praten.

De rechercheur knikt en kijkt me aan.

'Toen wij ...' Ik gebaar naar ons vieren. '... naar de toiletten vluchtten, rende Aysegül achter ons aan. Maar ze is nooit bij de toiletruimte aangekomen. We hebben haar niet meer gezien.'

Rechercheur Valk begint te typen en kijkt naar zijn computer. 'Mijn informatie zegt dat ze inderdaad niet in de toiletruimte is gevonden.' Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. 'Op deze foto lijkt het een beetje op een kleine hal.'

'Heeft u een foto van haar?' Ik hou mijn adem in. Ik wil haar niet zien. Niet zo. Niet dood.

'Ik zal jullie de foto besparen,' zegt hij tot mijn opluchting. Hij staart naar het scherm en begint weer te typen. 'Ah, hier heb ik het. Ze is gevonden voor de nooddeur, aan de andere kant van waar de toiletten zich bevinden.'

Maar dan is ze ons voorbijgerend? Heeft ze niet gezien dat we naar rechts gingen?

'Ze is niet geraakt door een kogel,' vertelt Maeve. 'We weten al dat ze is neergeslagen met een hard wapen. Een hamer.'

'Hoe ...' Rechercheur Valk fronst.

‘Uw collega heeft het ons verteld,’ legt Gigi uit. ‘Dus u hoeft niet te kijken alsof we niet weten waar we het over hebben.’

Ik schraap mijn keel. ‘Meneer ... Rechercheur.’ Ik laat mijn stem wat zachter klinken. ‘We vermoeden dat de dood van onze vriendin niets te maken heeft met de schietpartij.’

In een paar zinnen vertel ik alles wat er de laatste tijd is gebeurd. Ik laat ook het spraakbericht horen dat we hebben opgenomen toen we werden gebeld.

Tatum houdt de plastic tas omhoog en leegt hem op het bureau. Ze legt de speelgoedwapens netjes naast elkaar.

Rechercheur Valk werpt er een blik op, knippert met zijn ogen en begint te lachen. ‘Nemen jullie mij nu in de zeik?’

‘Ik weet dat het speelgoed is,’ zegt Tatum, ‘maar dit zijn de wapens die we hebben gekregen. De hamer was van Aysegül. Snapt u het nu? Degene die haar schedel heeft ingeslagen, heeft dat met het wapen gedaan waarmee ze werd bedreigd. Dit is heel serieus.’

‘En nu zijn we bang dat ons ook iets overkomt,’ voeg ik toe.

De rechercheur schudt zijn hoofd langzaam van links naar rechts en legt zijn handen in zijn nek. ‘Dit is gestoord. Ik trapte er bijna in.’ Nog een bulderende lach. ‘Sorry, dames. Leuk geprobeerd, maar ik heb geen tijd voor een spelletje Cluedo. Jullie weten de uitgang te vinden?’ Hij staat op en opent de deur. ‘Ik heb nog meer te doen,’ zegt hij als we blijven zitten, en hij gebaart naar de deuropening.

‘Dit is geen spel!’ schiet ik uit. ‘Onze vriendin is dood en we willen de dader pakken.’ Ik bal mijn vuisten en werp hem een woedende blik toe. Hij lacht ons gewoon uit!

Valk doet de deur weer dicht en gaat met een zucht op zijn stoel zitten. Dan gebaart hij naar het speelgoed dat tussen ons in ligt.

‘Jullie snappen toch wel dat jullie niet heel serieus overkomen met neppe Cluedowapens?’

‘Waar heeft u het over?’ vraagt Tatum.

De man knikt langzaam en begint dan weer te typen. Hij draait het computerscherm naar ons toe. ‘Bij Cluedo wordt iemand vermoord en moet je raden wie het heeft gedaan, waar en met welk wapen.’ Hij wijst naar een afbeelding. ‘De wapens die jullie hebben meegenomen, horen bij het spel.’ Dan tikt hij een paar keer op het scherm. ‘Kijk, een revolver, een flesje vergif, een slagersmes, een touw en ... een hamer. De overige wapens zijn een hooivork, een wijnfles en een honkbalknuppel.’ De rechercheur draait het scherm weer terug. ‘Cluedo, dus. Er zijn meerdere versies, met verschillende wapens, maar deze set hoort bij het spel dat ik ooit heb gespeeld. Ik herken ze meteen.’

Niemand van ons weet iets te zeggen.

‘Jullie horen dit echt voor het eerst, hè?’ Rechercheur Valk observeert ons. Hij kan vast zien dat we niet liegen. ‘Oké, als het waar is wat jullie zeggen, dan loopt er iemand rond die jullie bedreigt en een van jullie heeft vermoord met diens toegewezen wapen,’ concludeert hij. Met zijn vingers trommelt hij op zijn bureau. Dan brengt hij zijn handen naar zijn lippen, tegen elkaar aan, alsof hij gaat bidden. Hij kijkt afwisselend naar het scherm en naar de speelgoedwapens. ‘We noemen hem even voor het gemak de Cluedomoordenaar.’

‘Kunt u erachter komen wie dit heeft gedaan?’ vraagt Maeve. ‘Is er een DNA-onderzoek gebeurd? Dat gaat toch altijd zo?’

‘Is het wapen gevonden?’ wil Gigi weten. ‘Lag de hamer op de grond, of ergens anders?’

Rechercheur Valk legt zijn handen op zijn stoelleuning. ‘Ver-

moedelijk was het een hamer. Dat is niet zeker. En nee, het wapen is nergens aangetroffen. Pas toen de patholoog-anatoom jullie vriendin onderzocht, werd duidelijk dat de verwonding anders was dan die van de andere slachtoffers.'

'Wat kunnen we doen?' Moedeloos staar ik voor me uit.

Hij geeft ons alle vier een kaartje. 'Jullie mogen me bellen wanneer jullie het gevoel hebben in een gevaarlijke situatie te zitten.'

'U neemt ons serieus?' Tatum houdt haar hoofd schuin. 'U gelooft ons?'

'Het is mijn baan om mensen in te schatten,' zegt de rechercheur. 'Ik geloof wat jullie vertellen, maar ik vrees dat ik niet meer kan doen zolang er verder geen bewijzen zijn. Het zou helpen als ik de berichten zou kunnen inzien die jullie ontvangen. En ook de foto's en de video's.'

'Ze verdwijnen meteen nadat we ze hebben gezien,' leg ik uit.

Hij knikt. 'Maar iedereen maakt weleens een foutje. Het is alleen wachten tot het zover is. Misschien lukt het om er een keer een screenshot van te maken. Of gebruik de camera van een andere telefoon om een foto te nemen. En kijk in de tussentijd goed om jullie heen. Negen van de tien keer is het iemand die dicht bij je staat. Iemand die je door en door denkt te kennen. Een vriend, een familielid, een buur ... Ik noem maar wat. Iemand die recht in jullie gezicht liegt.'

's Avonds hebben Tatum en ik dienst in de bioscoop. We zijn opgelucht dat de rechercheur ons serieus neemt en echt wil helpen, ook al is er nu niets wat hij kan doen. Hij heeft in ieder geval een dossier aangemaakt met alle info die we hebben gegeven, en de speelgoed-

wapens zijn in beslag genomen als bewijsmateriaal. Naar de dood van Aysegül wordt een onderzoek gestart. Ze heeft nu officieel haar eigen zaak, los van de schietpartij.

Ay, ik hoop dat je het ons vergeeft dat we je niet konden helpen. En ik hoop dat je weet dat we je nooit zullen vergeten. We zullen er alles aan doen om erachter te komen wie jou dit heeft aangedaan.

Ik veeg een traan van mijn wang en loop naar zaal drie, waar de film over een paar minuten afgelopen is. Met een lege vuilniszak ga ik klaarstaan in het halletje achter de deuren. Wanneer de gasten naar buiten komen, gooien ze hun lege verpakkingen in de zak. Ik knik vriendelijk telkens als iemand zegt: 'Alsjeblieft!' Alsof het niet de normaalste zaak van de wereld is om je shit achter je op te ruimen.

Zodra iedereen weg is, ga ik de lege zaal in. De verlichting is er slecht, maar ik kan goed genoeg zien dat er overal popcorn op de stoelen en in de gangpaden ligt. Zuchtend begin ik met opruimen. Het is geen grote zaal, maar er ligt zoveel zoi dat ik veel langer bezig ben dan ik had gehoopt.

Met mijn rug naar het grote scherm ontdoe ik uiteindelijk de voorste rij stoelen van papiertjes en kleine stukjes nachochips. Ik loop de linkertrap op en kijk nog een keer goed elk stukje vloer na terwijl ik steeds een trede omhoogga.

Opeens zie ik vanuit mijn ooghoek een felwit licht. Ik draai me naar het bioscoop scherm, waar in het midden een tekst op komt te staan:

**HEB JE DE POLITIE
GESPROKEN?**

Tegelijkertijd trilt mijn telefoon in mijn zak. Ik kijk van het grote scherm voor me naar het toestel in mijn hand.

JA / NEE

Mijn armen beginnen te prikken terwijl ik naar de twee keuzes op mijn telefoonscherm kijk.

De woorden lichten op. Ik moet een keuze maken en een antwoord indrukken. Mijn mond en keel voelen zo droog dat het lijkt alsof ik een hap zand heb genomen. Mijn wijsvinger gaat aarzelend naar 'ja', maar op het laatste moment druk ik op 'nee'. Meteen wordt het scherm zwart en volgt er een nieuw bericht op het grote doek.

LIEG NOG EEN KEER TEGEN MIJ EN JE BENT DE VOLGENDE.

Dan opent er vanzelf een filmpje, op het doek en op mijn telefoon tegelijkertijd. Even snap ik niet precies wat ik zie, maar wanneer ik mijn hoofd iets opzij beweeg, wordt me duidelijk dat ik het zelf ben.

Ik draai me om en staar naar mijn telefoon. Ik word nu van achteren gefilmd. Hij staat ergens beneden, in het donker verdekt opgesteld.

Een beetje wankelend begin ik omhoog te lopen. Ik durf niet achterom te kijken. Ik ga sneller naar boven en ren de dubbele deuren in het halletje door. Op het filmpje zie ik mezelf vluchten. Dan wordt mijn telefoonscherm weer zwart.

Aarzelend sta ik stil, maar wanneer ik een ademhaling dichterbij hoor komen, begin ik weer te rennen, zo hard als ik kan. Naar beneden en naar buiten. Ver weg van hier.